

Казки про мудрість

Солдат і смерть

Солдат і смерть Прослужив солдат у царя тридцять три роки, і вийшла йому одставка. Дав йому цар три копійки, він і пішов собі. Йшов-йшов, аж перестривають його три старці:

— Сотвори, служивий, милостинку.

— Нате.

Вийняв копійку і оддав. Трохи згодом перестривають його ще три старці.

— Сотвори, служивий, милостинку.

— Нате.

Оддав другу копійку.

Під вечір вже ще три старці просять:

— Сотвори, служивий, милостинку.

— Нате.

Оддав і третю копійку.

Іде та й думає, що це воно буде, що роздав останні три копійки. Аж ось ще йдуть три старці.

— Сотвори, служивий, милостинку.

— Нате.

Скинув шинелю й оддав.

— Ну,— кажуть старці,— чим тебе, служивий, нагородити, що ти з останнього милостиню сотворив? Преси у нас три просьби.

— А що ж я,— каже,— буду просить? Як задумаю, щоб гроші в кишені були; щоб люльку не накладати і не закурювати, а як загадаю, щоб сама готова була; та щоб була торбинка така: я про що не подумаю, зараз щоб там і було.

— Добре, служивий, іди собі з богом. Ото сказали та й зникли, наче їх тут і не було. От солдат пройшов трохи. «Дай,— дума,— подивлюсь, чи не збрехали». Засунув у кишеню руку — так і витяг жменю грошей.

Сів ото спочивати, витяг люльку, аж вона вже й куриться.

— Е,— каже,— і це добре.

Покурив-покурив та так, не гасячи, у кишеню засунув, вона сама й погасла.

Дивиться — летить пара качок; він розшморгнув торбинку та:

— А в торбинку!

Так ті качки туди і загули. От приходить він у город, а в тому городі в багатого купця був дім такий, що у ньому ніхто не жив, бо там завелись чорти. Він до того купця:

— Що даси? Я,— каже,— можу вигнати чортів.

— Як,— каже,— виженеш, я тебе до смерті догодую.

Ото нагодували його, напоїли, пішов він на ніч у той дім. Опівночі чує — щось стукотить-гримотить. Поміст лопнув, вилазить чорт.

— Чого ти? — питає солдат.

— Я тебе з'їм!

Солдат торбинку розшморгнув та:

— А в торбинку!

Як крикне, так той чорт туди і загув. Зашморгнув його там солдат та вже бив-бив. Давай той чорт проситись:

— Пусти. Внукам,— каже,— і правнукам закажу сюди ходити.

Пустив його солдат.

От уранці повів він купця в дім, і стали там жить. А прийшлося тому солдатові вмирати, він наказує:

— Покладіть зі мною безпремінно оцю люльку і торбинку.

Ото поклали йому те все, поховали його. Приходить він на той світ. Дивиться — пекло, він і убравсь туди. Зараз кілочки забиває, амуніцію свою розвішує.

— Що,— питає,— горілка є?

- Є.

— Тютюн є?

— Є.

— Огонь є?

— Є.

— От рай, так рай!

Ходить по пеклі, муштрується.

Аж ось приходить той самий чорт, що він його на цім світі бив, та як побачив його, як заголосить:

— Це ж той самий, що мене колись бив! Він нам і тут життя не дасть; треба його якимось вижити.

Так чорти вже й злякалися. Повиходили з пекла, а його там самого зачинили.

— Що ж, братці, давайте міряться: кому випаде — облупим того та шкуру на бочку натягнем, як на барабан, ударимо, то, може, він і вискочить.

От помірялись, облупили, якого випало, натягли шкуру, як ударять, а солдат:

— Ах, в похід, в похід!

За амуніцію та з пекла, а чорти вскочили та й заперлись там.

От ходить він по тому світу, ніде нема йому пристановища, аж стрічає його святий Петро.

— Іди,— каже,— в рай, там тебе давно ждуть. Пішов солдат, де там той рай у бога. Бог і поставив його коло свого палацу на варті. Ходить

він, аж іде смерть. Солдат до неї:

— Бабусю, чуєш? Ти це куди?

— До бога, служивий.

— За чим?

— Та спитати, що мені на землі робити.

— Почекай тут, я піду спитаю. Приходить перед бога.

— Прийшла,— каже,— смерть, питає, що їй на землі робити.

— Хай,— каже бог,— морить самих старих людей три роки.

От він вертається та й згадав:

«А там же є у мене брати, вона і їх умертвить». Виходить та й каже:

— Велів бог, щоб ти три роки самі старі дубки гризла.

От через три роки знов смерть іде до бога.

— Пожди тут, я піду спитаю,— каже солдат. Приходить до бога. — Прийшла, боже, смерть, питає, що їй робити.

— Скажеш, щоб три роки мертвила самих середніх людей.

Він і роздумавсь:

«Адже у мене там, може, племінники є». Вийшов та й каже:

— Сказав бог, щоб ти три роки гризла самі середні дубки.

— Спасибі, служивий,— та й пішла. Ото через три роки знову смерть прийшла, та така худа.

— Спитай, служивий, що мені ще робити? Він пішов.

— Прийшла, боже, смерть, питає, що їй робити?

— Хай,— каже,— мертвить самих маленьких дітей.

Він і згадав, що у нього є онуки, виходить та й каже:

— Сказав бог, щоб ти ще три роки гризла самі молоді дубки.

Подякувала смерть і пішла. Через три роки приходить, а солдат не угледів її, вона й проскочила

сама до бога. Як прийшла, то й розжалілась, за що її бог голодом карає.

— Це він тобі все набрехав! Піди його самого ще раз умертви.

От вийшла вона до солдата та й каже:

— Подавай душу!

А солдат розшморгнув торбинку та:

— А в торбинку!

Вона у неї і вскочила. Він зашморгнув її там та й закинув у болото.